

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

หลักการรับพระ

(หลวงปู่... วัดป่า... ส่งพระมาอบรมศึกษาที่วัดป่าบ้านตาด) พระแน่น อัดแน่น ตลอด ๆ นะ โห้ไม่ใช่เล่น ๆ ขอมมาเป็นเวลาหลาย ๆ เดือนแล้วก็มีเวลานี้ ขอมมา มาหาช่อง กั้นอยู่อย่างนั้นแหละ อันนี้ส่วนมากจะขึ้นอยู่กับสถานที่พักที่อยู่ ควรรับได้มากน้อย เพียงไรขึ้นอยู่จุดนี้เป็นจุดใหญ่โตกว่าจุดอื่น สำหรับตามหลักธรรมหลักวินัยนั้น พระ ต้องยืนยันตัวเองรับรองตัวเองมาแล้วทุกองค์ จึงไม่ถือว่าเป็นข้อหนักใจมากนัก ที่จะรับ จะอะไรมากกว่าผู้มาขออยู่นี้ เพราะอย่างวัดนี้แน่นตลอดเวลา เลยต้องเป็นกังวล จะว่าหนักใจก็หนักใจเหมือนกัน แต่เมื่อพอรับได้แล้วต้องรับ ธรรมมีต่อกันอย่างนั้น เมื่อ ควรรับได้แล้วก็ต้องรับ นอกจากมันจำเป็นดังที่กล่าวนี้ ถ้าหากเป็นพระที่บริสุทธิ์มาแล้ว ตามหลักของพระก็มีข้อที่พัก สำหรับวัดป่าบ้านตาดที่พักเป็นสำคัญ ไม่เคยเบาบาง นะพระตลอด แน่นอยู่ข้างบนนี้ก็แน่น

แล้วพระเก่าที่กำลังไปเที่ยวก็มี นี่ก็ได้สั่งแล้วนะ เพื่อความเป็นธรรม พระที่อยู่ มาหลายปี ๆ ซึ่งควรจะขยับขยายให้โอกาสแก่ผู้อื่นที่ตั้งใจมาศึกษาก็ควรระบายนั่นละ หลักธรรมหลักวินัยเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่ใครอยู่ก็ถือสิทธิ์ ใครอยู่ก่อนใครอยู่นานก็ถือ สิทธิ์ ๆ อย่างเดียวอย่างนั้นไม่ถูก ถึงไม่ผิดพระวินัยก็ผิดธรรม นี่ผู้ปฏิบัติในตอนนี้ต้อง เกี่ยวกับธรรม ให้ความเป็นธรรมต่อกัน ควรขยับขยายก็ขยับขยายเพื่อผู้อื่นจะได้มี โอกาสมาศึกษาอบรมต่อไป ถ้าใครอยู่ที่ไหนมาอยู่แล้วก็จงไว้ตลอดถืออำนาจไว้ตลอด คนอื่นเข้าไม่ได้ การจะรับผลประโยชน์นี้ก็ไม่ค่อยได้รับสำหรับพระทั่ว ๆ ไป หรือคน ทั่ว ๆ ไป จึงต้องเปิดโอกาสให้กัน

สำหรับวัดนี้ไม่มีเรื่องมีแง่มองอะไรนะ ที่จะให้โลกให้กิเลสเข้ามาแฝงในการรับ หมูร์รับคณะเหล่านี้ไม่มี ตามหลักธรรมวินัยเป้ง ๆ เลยเทียว นี่ชิมันนำทุเรศทุกวันนี้ละ คือวัดเราธรรมเรามันเลอะเทอะไปถึงว่าเหมือนโลก เลยโลกไปอีก อย่างนี้มันนำวิตก วิจารณ์มากกับศาสนาที่พระเราผู้ครองวัดครองวา ไม่ได้คำนึงถึงธรรมถึงวินัยยิ่งกว่า ความเห็นแก่ตัวเห็นแก่พวกของตัวเอง ดีไม่ดีกระจายออกไปเห็นแก่ภาคของตัวเอง นี่เรียกว่า แยกส่วนแบ่งส่วนแล้ว ถ้าเป็นอวัยวะของเราเริ่มเสียแล้ว ตรงนั้นเริ่มเสียแล้ว ๆ ใน อวัยวะของคนคนนั้น นี่เริ่มเสีย เป็นอวัยวะก็เริ่มพิการส่วนใดส่วนหนึ่ง

เมื่อเริ่มพิการก็เรียกว่าแตกสามัคคีแล้ว ร่างกายของผู้นั้นจะไม่สมบูรณ์ในความ สุข เพื่อให้สมบูรณ์ก็คือรักษาให้ดี คือว่ามีความร้ายแรงตรงไหน ร่างกายเจ็บตรงไหน ปวดตรงไหน ให้รักษา คือเยียวยารักษา เพื่อให้เข้าสู่ความปกติซึ่งเป็นความสามัคคี

ในหลักธรรมชาติของร่างกายแต่ละคนๆ นั้นถูกต้อง เจ็บตรงไหนก็เอามีดแทงไปเลย มันใช้ไม่ได้ เจ็บตรงไหนมีดแทงมีดฟันลงไป ทำลายตลอดอย่างนั้นเสียหาย นี่ละหลักธรรมหลักวินัยท่านเป็นอย่างนั้น ความไปอาศัยอยู่อาศัยพัก เมื่อสมควรจะได้อยู่แล้วหัวหน้าท่านจะพิจารณาเองด้วยความเป็นธรรม ควรจะอยู่ได้อยู่ไม่ได้ท่านจะพิจารณา ส่วนมากก็ที่พักที่อยู่ไม่พอกัน

ที่จะให้มีเรื่องมีราวติดตัวมาถึงกับได้รังเกียจนั้นไม่ค่อยมี ถ้ามีอย่างนั้นก็จัดการกันอย่างนั้น ไม่รับ ไล่ขับหนีเลยถ้ามีคดีติดตัวมา เมื่อทราบแล้วไม่รับ นี่ก็ตามหลักธรรมหลักวินัยเหมือนกัน ถ้าต่างคนต่างมีศีลบริสุทธิอยู่ด้วยกันแล้วก็ถือว่าเสมอกัน เมื่อควรรับได้ก็รับๆ นอกจากมันแอด ที่พักที่อยู่ไม่พอก็จำเป็น รับไม่ได้ นี่ตามหลักธรรมหลักวินัยเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นตามเรื่องของกิเลสไปอีกแง่หนึ่งนะ วัดนี้จะมีกุฏิสถานที่พักของพระของเณรว่างอยู่เท่าไรก็ตาม จะไปใหญ่อยู่ที่เจ้าอาวาส

เจ้าอาวาสเป็นเจ้าของทางกิเลส ทางหึงทางหวง ทางเห็นแก่ตัวเห็นแก่พวกของตัว สุดท้ายก็เห็นแก่ภาคของตัว ไม่ยอมรับใครนอกจากพวกของเราพรรคของเราภาคของเราถึงจะรับ นี่เรียกว่าเลวร้ายที่สุด ไม่ควรมีในวัดในวา พระองค์นั้นไม่ควรจะมาอยู่ให้หนักวัด เจ้าอาวาสสมภารประเภทนี้ไม่ควรที่จะให้มีอยู่ในเมืองไทย ซึ่งเป็นเมืองของพระซึ่งครองธรรมครองวินัย ที่ควรจะอยู่ร่วมกันเป็นผาสุกได้ นี่ตำหนิกันอย่างนั้นนะ ธรรมตำหนิคนเลวพระเลว เห็นแก่ตัวเห็นแก่พวกของตัว สุดท้ายก็วันไปให้เสียหาย เห็นแก่ภาคของตัว นั้นสร้างความแตกแยกแล้วของเล่นเมื่อไร

ถ้าลงไปถึงภาคแล้วสร้างชัดเจนสร้างความแตกแยก ตั้งแต่พรรคของตัวพวกของตัวก็แสดงขึ้นแล้ว ออกถึงภาคแล้วตีกระจายทั่วประเทศไทยเรา ถ้าเป็นประเทศไทยเรียกว่าตีกระจายไปแล้ว สร้างความแตกร้างต่อกัน พระองค์นี้เลวทรามมากไม่ควรจะให้มาเป็นเจ้าอาวาสเป็นสมภารเจ้าวัด จะมาสร้างความร้ายรานความแตกแยกของคนไทยทั้งประเทศให้แตกแยกจากกัน ไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นความสามัคคีจึงเป็นของสำคัญมาก สำหรับโลกเขาถือกันอยู่นะความสามัคคี ครอบครัวสามัคคีกันก็อยู่เป็นสุข บ้านนั้นมีความพร้อมเพรียงสามัคคีกันไม่ขัดไม่แย้งกันบ้านนั้นก็สุข ขึ้นไปตำบลอำเภอไปเรื่อยๆ มีหัวหน้าเป็นผู้ปกครองๆ เป็นธรรมๆ อยู่ด้วยกันด้วยความแน่นหนามั่นคงความรักความสามัคคีกันก็เป็นสุข นั้น ธรรมกระจายไปอย่างนั้น อันนี้คือเรื่องของวัดของวา

นี่เราพูดตามหลักธรรมเราไม่ได้ตำหนิผู้ใด เอาหลักธรรมหลักวินัยมาทางพูด ไม่ได้เอาทมิฬมานะ เอาคลังกิเลสความเห็นแก่ตัวอำนาจปาๆ เกื่อนๆ มากันมากางเอาไว้นจนกระทั่งถึงว่าศาสนาและธรรมวินัยเป็นบ้อยไปเลยอย่างนี้ไม่ได้ วัดใดที่ควรจะอยู่ได้

ด้วยกันตามหลักธรรมหลักวินัยแล้วให้อยู่ ดังที่แสดงไว้เมื่อเร็ว ๆ นี้ที่ว่า หลักธรรมเป็นเครื่องระลึกลึกลงกัน ท่านบอกว่า สาราณียธรรม ธรรมเป็นเครื่องระลึกลึกลงกันและกันไม่มีวันจิตจาง สำหรับพระเรานี้เป็นความชอบธรรมมากถ้าเป็นผู้หนักในสาราณียธรรม ๖ ประการ

ข้อสำคัญก็คือว่า พระที่จะมาจากทิศต่างๆ นั้น โบกมือรับด้วยความเป็นธรรม ให้มา ผู้ที่ยังไม่มาก็ให้มา ผู้มาแล้วขอให้อยู่เป็นสุข เป็นสุขๆ ประพฤติตัวตามหลักธรรมหลักวินัย ท่านไม่ได้พูดนะแกเป็นลูกของใคร ไม่มีในธรรมวินัยนะ แกเป็นหลานของใคร แกอยู่ตำบลใด แกอยู่อำเภอใด แกอยู่ภาคใด เหล่านี้ไม่ได้เป็นอันขาด เหมือนกับเรือโคตรเรือแซ่กันมาทำลายแหลกเหลวหมดเลย การถามชื่อถามนามเพื่อให้ถูกต้องตามหลักธรรมวินัยนั้น เป็นประเพณีทั้งทางโลกทางธรรมต้องถามกัน แต่ถามแบบนี้มันมีพิษมีภัยเจือปนอยู่นั้นใช่ไหมละ ยิ่งถามไปมากเท่าไรยิ่งหนักมากเข้า สำหรับพระไม่มีถามตามหลักธรรมหลักวินัย ชื่ออะไรนามสกุล อย่างทุกวันนี้มีฉายามีใบสุทธิ

แต่ก่อนไม่มีละ ใบสุทธิเป็นเครื่องยืนยันว่านี่มีอุปชฌาย์นั้นเป็นผู้บวช บวชอยู่แห่งหนตำบลใด บอกไว้ในนั้นเป็นเครื่องรับรองยืนยันให้ผู้รับนั้นพิจารณาแล้วควรจะได้รับก็ได้ เมื่อไม่ควรรับด้วยความขัดข้องอะไรสำหรับผู้เป็นเจ้าของพิจารณาแล้วก็พูดตามนั้น ท่านไม่มีคำว่าชื่อนั้นเป็นพรคนั้นพวกนี้ไม่มี ถ้าถามกันไปอย่างนั้นก็คอยจ้องเอาตั้งแต่พวกของตัวนั้นซิ นี่ไม่ใช่ธรรมไม่ใช่วินัย เลวกว่าโลกเขาไปอีก ถ้าพระไปปฏิบัติตัวอย่างนั้น ทำหน้าที่ของตัวในความเป็นเจ้าอาวาสอย่างนั้น พระองค์นี้เลว เห็นแก่พวกของตัวแล้วก็ก้าวเข้าไปเห็นแต่ภาคของตัว นี่สร้างความร้าวรานไว้ทั่วดินแดนนะ ถ้าวัดนี้เป็นอย่างนั้น วัดนั้นก็เป็นอย่างนั้น เป็นยังไงพิจารณาซิ

ประเทศไทยของเรา มีกี่จังหวัดมีกี่ภาคมีกี่อำเภอ เอาแยกไปนี้ มีแต่สร้างความแตกแยกภาคนั้นภาคนั้นตีกันต่อยกันแหลกเลย ๆ ใครอยู่ที่ไหนมันก็อวัยวะของเรา นี่ตรงที่เป็นความกลมกลืนสามัคคีเพื่อความแน่นหนามั่นคง อยู่ข้างซ้ายข้างขวาก็มีอวัยวะของเรา ข้างบนข้างล่างก็อวัยวะของเรา ภาคใต้ ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคไหนก็ของเมืองไทย นั่นอวัยวะของเมืองไทย ต้องปฏิบัติต่อกันให้สม่ำเสมออย่างนั้นจึงเป็นความพร้อมเพรียงสามัคคี ตายใจได้ทุกคน ไปหากันคบค้าสมาคมกันไม่ว่าใครจะอยู่บ้านใดเมืองใดก็ตาม ถ้าวัดแล้วเรียกว่าคนไทย ไปอยู่จังหวัดไหน ๆ ก็ตามธรรมดาคณะจะไปอยู่ในท้องแม่คนเดียวกันได้หรือ ตั้งแต่ลูกหลายคนก็ออกมาทีละคนสองคน นอกจากลูกหมามันจะมีหลายตัวเข้าใจไหม ลูกคนส่วนมากมีคนเดียว ๆ มันจะมากองกันอยู่ได้ยังไง

ที่นี้ต่างคนก็ต้องต่างอยู่ชิวบ้านใครเมืองเรา ที่เกิดมาที่ไหนกรรมตกแต่งให้ที่ไหน มีพ่อแม่แม่ก็อยู่กันไป ๆ มีหลักใหญ่ครอบไว้ก็คือได้แก่ประเทศไทยนี้ เมืองไทยเราคือ ประเทศไทย เพราะคือคนไทยด้วยกัน นี่เรียกว่าอวัยวะส่วนใหญ่ ไม้ให้สร้างความร้าวรานด้วยการว่าข้าอยู่ภาคนั้น ข้าอยู่ภาคนี้ ข้าเป็นใหญ่เป็นโตอย่างนั้นอย่างนี้ นี่สร้างความร้าวรานความแตกแยก สร้างไปทั่วประเทศแตกเลยเมืองไทยเรา ถ้าต่างคนต่างเห็นอกเห็นใจตามหลักธรรมหลักวินัยของชาวพุทธเราแล้ว จะมีแต่ความรักความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน เหมือนอวัยวะของเราข้างซ้ายข้างขวา ข้างบนข้างล่างเป็นอวัยวะของเรา ภาคไหนคือคนไทยด้วยกัน เท่านั้นอยู่ได้ ๆ

ที่นี้ยื่นเข้ามาหาพระก็เหมือนกัน พระจะมาจากภาคใดเมืองใดจังหวัดใดตำบลใดก็ตาม หลักธรรมวินัยที่จะควรรับไม่ควรรับมีอยู่ เอาหลักธรรมวินัยมาวาง เมื่อสมควรที่จะรับกันได้แล้วก็รับกัน ๆ เมื่อรับไม่ได้มันเป็นความจำเป็นหลายสถาน เราก็แยกแยะตามสถานที่ว่ารับไม่ได้ ๆ มันก็ผ่านไปไม่ได้ไม่มีการชอกช้ำภายในใจ เช่นอย่างผู้มาที่นี้ อย่างพระท่านมาขอฝากเรานี้เราก็ต้องพิจารณา ต่อไปนี้ก็จะให้พระท่านถาม บอกมาแล้วว่าอยู่อยู่ป้ชฌาย์นั้นวัดนั้น เราก็เป็นอันว่าหายสงสัยก็มีแต่จะถามสถานที่อยู่ สถานที่อยู่ที่พักของวัดมีพอรับกันได้ไหม นั้นมันก็แยกแยะไปเป็นลำดับลำดับอย่างนี้

ศาสนาเป็นธรรมชาติที่ร้อยกรองที่สุดไม่มีอะไรเกินศาสนา ประสานให้สนิทกลมกลืนเป็นเนื้อหนึ่งอันเดียวกันเพื่อความแน่นหนามั่นคง ไม่มีอะไรเกินธรรมเกินพุทธศาสนาของเรา อะไรที่มาขัดมาแย้งนั้นคือมารนั้นคือไฟของศาสนา ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้นะ เรื่องศาสนาแล้วมีแต่ความกลมกลืนความสามัคคีความประสานกันเข้า นี่เรียกว่าศาสนา แน่นหนามั่นคงตายใจกันได้เลย คนเราถ้ามีธรรมอย่างที่ว่านี้แล้วไปที่ไหนตายใจได้เลยแหละ อันนี้ก็มีเหตุที่จะพูดอย่างนี้ มันมีละในเมืองไทยของเรา โห จนอุจาดบาดตาตลอดสังเวชนะเรา ไ้อ้พระสกกปรกพระเลอะ ๆ เทอะ ๆ พระเป็นเปรต เป็นผีครองอำนาจป่า ๆ เลื่อน ๆ แล้วทำคนอื่นให้เดือดร้อนเสียหายไปหมดเพราะอำนาจป่า ๆ เลื่อน ๆ ไม่ได้มีในธรรมวินัยอย่างนั้นเลย มันก็หน้าด้านออกมาทำได้ นี่ทำให้เสียได้นะ เราพูดกลาง ๆ อย่างนี้ละพิจารณาเอา

อย่างที่เรามาอยู่เดี๋ยวนี้เป็นยังไง ใครรู้ชื่อรู้นามอะไร เราเองเราก็รู้แต่ชื่อไ้อ้หยอง ไ้อ้ก็ เพราะได้หวดมันทุกวัน นอกนั้นไม่ค่อยรู้ นาน ๆ เจอไ้อ้มีสักทีหนึ่งหวดเลย ก็มี ๓ ตัวเท่านั้น นอกนั้นไม่ได้รู้เหล่านี้ แต่ทำไมเราถึงมาเป็นกลุ่มเป็นก้อนได้ นี่คือน้ำใจกับธรรมประสานกันแล้วเป็นอันเดียวกันหมดใช้ไหมละ ไม่จำเป็นจะต้องถามชาติชั้นวรรณะอยู่ที่ไหน คืออวัยวะเดียวกัน ลูกชาวพุทธเหมือนกัน ชาติไทยเหมือนกัน เท่านั้นกลมกลืนกันเลยตายใจได้เลย ผู้มาอยู่ด้วยก็ตายใจผู้รับไว้ก็ตายใจ การแนะนำสั่งสอนก็

ตายใจ ผู้รับบรรดธรรมก็ตายใจ มีแต่เรื่องของธรรมแล้วตายใจทั้งนั้นนะ ถ้าไม่ใช่ธรรม โห ไม่ได้นะ สำหรับวัดนี้ปฏิบัติอย่างนั้นมาดั้งเดิม

ในวงกรรมฐานไม่เคยมีอย่างที่ว่านะ แบบประสานกันเลยทันทีๆ สำหรับวัดป่า บ้านตาด โอ้ย มีไม่ได้ว่างั้นเลย ขาดไปเลย จะมาถ้อยอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้เลย ศากย บุตรคำเดียวเท่านั้นครอบไปหมด อย่างที่พระมาอยู่กับเรานี้เราเคยจำชื่อจำนามท่านได้ เมื่อไร เอาแต่หลักใหญ่ ท่านมีอุปชฌาย์อาจารย์เป็นหลักเกณฑ์มาแล้วถูกต้องตามหลัก ธรรมวินัย เมื่อควรรับแล้วก็รับเอาไว้ ชื่อก็จำไม่ได้อะไรก็จำไม่ได้ อยู่จังหวัดไหนก็จำไม่ได้ทั้งนั้น เต็มอยู่นี่นะ องค์นี้อยู่จังหวัดไหน องค์นั้นอยู่อำเภอใด องค์นั้นชื่อว่ายังไง จำไม่ได้ จำได้แต่พระคือเป็นผู้ถูกต้องตามหลักธรรมวินัยเรียบร้อยแล้วอยู่ด้วยกันเลย นั่นนี้เรียกว่าศากยบุตร ศากยบุตร บุตรของศากยะ พระพุทธเจ้าเป็นศากยะ โกลิยะมีสอง พระวงศ์ นี้มีอยู่ ๒ ศากยวงศ์ โกลิยวงศ์ พระพุทธเจ้าเป็นศากยวงศ์ นี้ศากยบุตรเท่านั้น พอ

เมื่อเช้านี้ก็ ๔๐ เฉพาะมาฉัน อยู่ในป่าเยอะนะ ที่ท่านไม่ฉันอยู่ในป่าเยอะ เมื่อ เช้านี้เราด้อมๆ เข้าไปเดินจงกรมตั้งแต่ตี ๔ กว่าลงเดินจงกรม เพราะเส้นยังขัดอยู่นะ เมื่อคืนนี้ ที่พูดให้ฟังแล้วนะ เดินตั้งแต่บ่ายวันที่มาจากกรุงเทพฯ เข้าทางจงกรมตลอด เลย เพราะมันขัดมันปวดมันหนักมันหน่วงอะไรชอบกล เพราะเราไม่ค่อยได้เปลี่ยน อิริยาบถไปกรุงเทพฯ ไม่ได้เปลี่ยนอิริยาบถเท่าที่ควรมันเลยหนักเลยหน่วง พอมาวันนี้ เข้ามาถึงที่แรก มาแล้วปั๊บออกจากนี้ก็เข้าทางจงกรมเลย เดินจงกรมจนค่ำ กลางคืน เหมือนกันเอาจนตึก ดัดเส้น เมื่อวานนี้มาจากดงศรีชมภูเข้าเลย

นี่พูดตามเรื่องของธาตุขันธ์มันขัดข้องตรงไหน เราเป็นเจ้าของเราต้องพิจารณา บกพร่องตรงไหนควรจะเยียวยายังไงก็ต้องเยียวยาแบบนั้น เช่น บกพร่องในทางการ เดินการเปลี่ยนอิริยาบถ เราก็ก่อนเปลี่ยนอิริยาบถให้เมื่อวาน เมื่อวานขึ้นนั้นเมื่อวานนี้เดิน มากทีเดียว เพื่อให้มันลดความขัดความปวดความหนักหน่วงอะไร มันลักษณะหนักๆ กายนะ เป็นลักษณะอะไรพูดไม่ถูก ผิดปกติว่างั้นเถอะนะ ที่นี้เวลาเดินไปๆ อันนี้มันจะ คลี่คลายของมันออก ๆ ส่วนหนักหน่วงอะไรนี้ก็ค่อยเบาลง ที่มันปวดนั้นขัดนี้มันก็ค่อย คล่องตัว ๆ จนกระทั่งมันอ่อนนิ่ม รู้เอง ไปได้ พอได้สัปดาห์แล้วไปได้

อย่างเมื่อคืนนี้ก็เอามาพูดนี้ว่า มันดีอยู่นะครับไปแล้วไปเดินอีกลักษณะมันจะ อย่างไรอีกคือมันยังไม่เต็มสัปดาห์เต็มส่วน ขัดอีกเมื่อคืนนี้ก็เอาอีก เมื่อเช้านี้ลงตั้งแต่ตี ๔ นี่มันบอก คือการเดินจงกรมของเราไม่แน่นอนทุกวันนี้ละ แล้วแต่เราจะลงเวลาใดคือ ธาตุขันธ์บังคับ ถ้าธาตุขันธ์ขัดข้องเมื่อไรไม่ว่าตี ๑ ตี ๒ ตี ๓ อะไรแล้วแต่ มันขัดข้อง ไม่สะดวกเมื่อไรลงเปลี่ยนอิริยาบถทันทีๆ อย่างเมื่อเช้านี้ก็ออกตั้งแต่ตี ๔ แล้วไปเดิน

จนกระทั่งออกจากรถนี้มานี้ละนะ ตั้งแต่ตี ๔ มาถึงที่นี้ ๗ โมงเช้ากับ ๕ นาที เดินตั้งแต่ตี ๔ จนกระทั่งปานนี้นานไหม คือมานี้ขึ้นไปกุฎก็ไม่ว่าง ขึ้นไปหยิบอันนั้นปั๊บก็ไปเลย เดินมานี้เลย เปลี่ยนอิริยาบถ พอตักันเมื่อเช้านี้ตี ๔ มาถึง ๗ โมงเช้ามันเป็น ๓ ชั่วโมงใช้ไหม ขนาดนั้นพอตักันระยะนี้ระธาตุชั้น

ไม่งั้นไม่ได้นะ มันจะทำงานไปไม่ถึงไหน มันจะเป็นต่างๆ ของมัน ถ้ามันพิการแล้วมันจะหนักเข้าไปเราต้องรีบเปลี่ยนแปลงแก้ไข ก็ค่อยรู้สึกไม่ค่อยเบาๆ นี่เราหมายถึงวัยแก่ๆ ใ่วัยหนุ่มมันเป็นอิริยาบถของมันอยู่ในนั้น ส่วนมากอิริยาบถเดินกับนั่ง ก็เรียกว่ามันพอตักันนั้นแหละ ถ้าเวลาลงเดินนี้ก็ไม่มีเวลาเลย ถ้าลงได้ลงทางจงกรมแล้วโหย ขุดดินไปเลย มันเป็นนิสัยอย่างนั้น ถ้าว่านั่ง นั่งธรรมดาเราก็ทราบธรรมดา เช่นกลางวันอย่างน้อย ๑ ชั่วโมงหรือ ๒ ชั่วโมง ออกจากนั้นก็ลงเดินจงกรม กลางคืนเราจะนั่งเวลาเท่าไรก็ได้ ๓ หรือ ๔ ชั่วโมงถือเป็นธรรมดานะ นี่เป็นธรรมดาของการนั่งกลางคืน ๓-๔ ชั่วโมงนี้เป็นธรรมดา ๕ ชั่วโมงเริ่มผิดปกติ บางที ๖ ชั่วโมงก็มี นี่เรียกว่าผิดปกติ ธรรมดาจะอยู่ใน ๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมงเป็นปกติ กลางคืน มันก็เปลี่ยนของมันอยู่

พอออกจากทางจงกรมแล้วเดินจงกรมไม่กำหนดกี่ชั่วโมง ที่นี้มันก็สลับกันได้ละซีใช้ไหมละ มันขัดมันปวดที่ไหนเวลาเดินมันก็คลี่คลายของมันออก เราจึงไม่ได้คำนึงถึงว่าอิริยาบถของเรามันขัดข้องตรงไหน ไม่มีแต่ก่อนนะ เพราะจิตมันมุ่งต่อธรรมอยู่แล้ว กิริยาอาการของเราเคลื่อนไหวนี้มุ่งต่อธรรม แต่มันก็ปรับตัวของมันไปได้ดีพอตีๆ ก็เรียกว่าเดินก็พอตักัน นั่งพอตักัน บางทีฟาดเสียกันแตกก็เอา นี่เวลามันโผนก็โผน เวลาเดินจงกรมฟาดตั้งแต่ฉันทันจันทันแล้วจนกระทั่งปิดกวาด อย่างนั้นนะ เวลากลางคืนลงแล้วไม่ทราบว่าจะออกจากทางจงกรมเมื่อไร ถ้าลงได้ลงเป็นอย่างนั้น

อันนิสัยนี้จึงว่าผาดโผน มันไม่ใช่ธรรมดา เป็นนิสัยผาดโผนอยู่มากทีเดียว เพราะฉะนั้นจึงได้สารถึงองค์สำคัญมากคือพ่อแม่ครูจารย์มั่น นี่สารดีเอกเทียว ชัดกับม้าตัวผาดโผนโจนทะยานพอดีๆ กัน หมอบนะ นอกนั้นไม่หมอบมีแต่จะสู้ทำเดียว หลวงปู่มั่นนี้ โอ้ย หมอบตลอดเวลา เป็นอย่างนั้นนะ ม้าตัวผาดโผนต้องได้สารดีตัวสำคัญ ถึงอย่างนั้นเวลามันขัดกับท่าน โถ เหมือนแชมป์เปียนนะ ฟาดกันกลางคืนเจียบๆ นี่ โถ พระแตกมาหมดวัด ชัดกันอยู่บนกุฎของท่านสองต่อสองนั้นแหละชัดเลย ธรรมะเราปฏิบัติอย่างนี้ เรารู้อย่างนี้เรามั่นใจของเราอย่างนี้ เราก็เอาอันนี้ออก ท่านเห็นไม่ถูกตรงไหน ท่านก็ตีมา ตีมาเราเข้าใจของเราว่าถูกก็ชัดกัน นั่นแหละที่มันขัดกัน

ไม่ได้ขัดแบบโลกความหมาย คือหาเหตุหาผลหาหลักความจริง พอท่านปั๊บมาถูกต้องแล้วนี้หมอบทันทีนะ ที่นี้ช่องไหนมันยัง ขึ้นอีกอยู่อย่างนั้นแหละ บางทีลงมาทั้งๆ ที่มันก็ไม่มีอะไรนะในใจเรา คือมันเอากันหนักมากบางที ไม่ลงกันง่าย ๆ ของเราก็

มันใจของเราว่าถูก ของท่านก็ถูกมาแล้วนี่ใช่ไหม ชัดที่ไรหน้าผากเราแตกทุกที แต่ก่อนจะแตกก็ต้องใส่หลายหมัดเหมือนกัน นั่นละลงมาแล้ว เอ้ ไอ้เรานี่ แน่เป็นนะ พอลงมาจากกุฎิท่านแล้ว ก็เรานี้มาถึงท่านมามอบกายถวายตัวต่อท่านทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว แล้ววันนี้มันมาเป็นแซมเปียนต่อสู้กับท่านได้ยังไง มันเป็นยังไง ไล่หาเรื่องเจ้าของก็ไม่มีที่ต้องติ อ้อ มันจริงนะ เอาละยอม แน่ เอาอีกอยู่อย่างนั้นละ

แต่สำหรับท่าน ๆ ไม่มีอะไรแหละเพราะท่านเคยมาแล้ว ไอ้เรื่องข้อขัดข้องที่ไม่ลงกันเพราะอะไรนี้ท่านก็รู้ เราปฏิบัติยังไงเรารู้ยังงั้นเห็นยังงั้น ท่านก็ทราบเรื่องความรู้จักความเห็นมันไม่ถูกท่านตีกลับมา ทีนี้เรายังเข้าใจว่าเราถูกก็ขัดกับท่านละซิ ท่านก็ตีหนักเอา เป็นอย่างนั้น นี่คือการตีชั้นเอกคือพ่อแม่ครูจารย์มัน ยอมให้เลย ไม่มีอะไรเหลือเลยในชีวิตของพระชีวิตของเรานี่ ตลอดถึงพบครูบาอาจารย์ทั่วประเทศไทยนี้ เราไม่ถูกเหยียดหยามท่านผู้ใด มีหลวงปู่มันเท่านั้นที่เราอยู่กับท่านถึง ๘ ปีจับตรงไหนที่ว่าท่านผิดพลาดไม่ได้ ทางหลักธรรมหลักวินัยอะไรไม่มีเลย ถึง ๘ ปีหมอบราบ

ถ้าพูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรมเหมือนกัน ท่านลากลงตรงไหนนี้ ใส่เปรี้ยงตรงไหนนี้ โอ้ย ของเราผิดเท่าไร ๆ ท่านเปรี้ยงมาที่ไร ๆ ถึงขนาดนั้นมันยังสู้ท่านฟังซิ คนหนึ่งถูกคนหนึ่งผิด สู้ไปเท่าไรมันก็ผิดไปวันยังค่ำใช่ไหม คนถูกสู้ไม่สู้ก็ถูกอยู่อย่างนั้น แน่ มันก็ยอมรับ ๆ จิงว่าสารตีเอกกับม้าตัวมันโจนทะยานมากมันผาดโผนมาก คือม้าคือหมาบ้วนนั้นแหละ เราไม่อยากเรียกว่าม้า ถ้าเรียกว่าหมาบ้วนนี้ โอ้ย เหมาะสมนะ เรายังเสียดายอยู่ที่ท่านว่านะ

นั่งภาวนาน้ำฟาดจนกระทั่งตลอดรุ่ง ๆ ขึ้นไปวันไหนได้ความอัศจรรย์ทุกคืน ทุกเช้าหรือทุกเย็น ๆ มันแล้วแต่ขึ้นหาท่านเวลาไหน บางทีขึ้นตอนหลังจ้งหันแล้วก็มี ถ้าไม่มีแขก แขกนอกไม่มีมีแต่พระ แขกไม่มาอยู่ท่านแขกนอก ส่วนมากก็มักจะเป็นตอนบ่ายขึ้นหาท่านตอนไหนใส่กันเปรี้ยง ๆ ทางนี้มันออกเต็มลวดเต็มลายของมัน เวลาท่านตัดเอาหนัก ๆ ก็คือการนั่งตลอดรุ่งหามรุ่งค่ำ จนกระทั่งกันแตกยังไม่เคยสนใจนะ มันยังจะเอาอีกอยู่นะ พอขึ้นไปนั่งปั๊บ เรายังไม่ได้พูดคำไหนนะ นั่งพอกราบปั๊บ “กิเลสมันไม่อยู่ที่กายนะ” ขึ้นเลยเปรี้ยง ๆ เลยนะ “กิเลสมันอยู่ที่ใจนะ” มันไม่อยู่ที่ร่างกายนะ ความหมายก็คือว่ามันหักโหมร่างกายมากเกินไป

แต่ท่านไม่รู้ว่าจะเรานั่งกันแตก แต่ท่านก็รู้ว่าวันหนึ่งวันไหนนี้เอาจนหามรุ่งหามค่ำ ใครก็รู้ ตัดกันมาเรื่อยเลย เว้น ๒ คืน ๓ คืนชัดกันมาตลอด ได้ผลเท่าไรมันก็ยิ่งฟุ้ง ๆ เวลาท่านขนาบเอา กิเลสมันไม่ได้อยู่ร่างกายนะมันอยู่ที่ใจนะ ขึ้นเปรี้ยง ม้าตัวใดผาดโผนโจนทะยานสารตีก็ต้องฝึกหัดอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้มันกิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้มันกิน ตัดทุกอย่างเลยจนกว่าม้าลดยศลงไปแล้วการฝึกของเขาก็ลดลง ๆ

แล้วมาใช้การใช้งานได้มากน้อยเพียงใดเขาก็ลดลงตามสัดส่วน เมื่อมันใช้งานได้เต็มสัดเต็มส่วนแล้ว การฝึกทรมานอย่างผาดโผนโจนทะยานนั้นเขาก็หยุดไปเอง เพียงเท่านั้น

อันนี้เราก็เห็นแล้วในคัมภีร์ ก็เรียนมาแล้วนี่ แต่ที่เรารู้ว่าเสียดายพอท่านพูดถึงเรื่องม้า ที่สารถิเขาฝึกม้าอย่างนั้น ๆ แล้วนะ ตัวผาดโผนโจนทะยานจบลงไปแล้ว เรายังเสียดายอยากให้ท่านย้อนมา ท่านไม่ย้อนท่านพูดเท่านั้นไปเลยนะ ไม่ได้บอกว่าเราเป็นยังไงท่านไม่ว่า ข้อเปรียบเทียบมันเข้ากันได้แล้ว เมื่อมันทำตามการทำงานตามเจ้าของได้แล้วเป็นการเป็นงานแล้ว การฝึกทรมานอย่างนั้นเขาก็หยุดไป เท่านั้นแหละนะ ถ้าหากว่าให้เหมาะสมเป็นเครื่องประกอบกัน ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกแบบไหนนะ ไอ้หมาบ้วนีนะอยากให้ท่านว่าอย่างนั้นนะ มันฝึกแบบไหนมันถึงได้พิลึกกึกกือ อยากว่าอย่างนั้นนะ แต่ท่านไม่ว่า เรายังเสียดายอยากให้ท่านว่าอยู่ ถ้าว่านี่มันจะเข้ากันปุ๊บเลยเต็มสัดเต็มส่วน กับเราเป็นนิสัยคนหยาบ ทางนั้นม้า ทางนี้หมาแล้วพอดีเลย เราไม่ลืม นี่ก็ท่านนั่นเองเห็นไหมล่ะ

ตั้งแต่ท่านบอกเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่งอีกนะ หยุดก็วันนั้นเลยเห็นไหมล่ะ นี่มันยอมรับนะ คือเขาเรียกว่ามันทรมานเกินไป เรื่องร่างกายทรมานเกินไป เรื่องจิตใจมันได้หลักได้เกณฑ์อะไรท่านก็ทราบแล้วตั้งแต่เราราบเรียนท่านใช้ไหมล่ะ ท่านก็ได้ทราบแล้วว่าเราได้หลักได้เกณฑ์ยังไงบ้าง ก็ควรจะเรียกว่าผ่อนสั้นผ่อนยาวกันลงไป ความหมายว่าจั้น ผู้ฝึกทรมานนี้สำคัญมาก อย่างหลงปู้มันนี่เรายกให้ยอดทีเดียว เรียกว่ายอดเลย เราไม่เคยจับได้แม้ชนิดหนึ่งว่าท่านผิดพลาดอย่างนั้นอย่างนี้ไม่เคยมี ไม่ว่าธรรมภายในภายนอก ไม่ว่าวินัยเรียบหมดเลย ที่ว่าสารถิชั้นเอก หรือปรมาจารย์ชั้นเอกสมัยปัจจุบันคือพ่อแม่ครูจารย์มัน

เข้าภาคปฏิบัติ การศึกษาเล่าเรียนใครเรียนมากเรียนน้อยมันก็เห็นมากเห็นน้อยไปตามสัดตามส่วนที่ได้ผ่านทางด้านปริยัติมา แต่ถ้าไม่ได้เข้าปฏิบัติแล้วอย่าเอามาอวดนะว่าจั้นเลย ภาคปฏิบัติ ภาคความจำเกิดขึ้นจากการเล่าเรียน ๑ ภาคความจริงที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติของตนได้รู้ได้เห็นมา ๑ สองภาคนี้มีน้ำหนักมาก คือต่างกันอยู่มาก ภาคปริยัติเรียนไปจำไปได้เลื่อน ๆ ลอย ๆ ไปไม่แน่ใจ ไม่เป็นที่มั่นใจแน่ใจ สอนผู้สอนคนสอนใครก็สอนแบบไม่แน่ใจนะ นี่ละความจำต่างกันอย่างนี้

เราเรียนมาแล้วมันรู้นี่ พอออกภาคปฏิบัติ ปฏิบัติไปยังไงมันรู้มันเห็นยังไง มันจริงมันจ้งแม่นยำ ๆ ตลอดไปเลย ๆ จะเป็นธรรมชั้นใด ๆ นี้เรียกว่าภาคความจริงที่รู้ขึ้นจากการปฏิบัติของตนจริง ๆ มันจึงมีน้ำหนักมาก ๆ ที่เดียวไปโดยลำดับในธรรมทุกชั้นนะ ธรรมชั้นนี้ก็จริงอย่างนี้ ชั้นจริงอย่างนี้ ชั้นนั้นจริง จริงตลอดแม่นยำตลอด ๆ ไปเลย

นั่น ภาคปฏิบัติจึงไม่สงสัยถ้าลงได้รู้แล้วไม่จำเป็น ไม่ได้คิดแหละเรื่องว่าจะหาใครมาเป็นสักขีพยาน ตัวนี้พอแล้ว สนุททิจุโก ประกาศบ้างภายในหัวใจของตัวเองด้วยการปฏิบัติด้วยตัวเอง รู้เองเห็นเองด้วยการปฏิบัติของตัวเองเท่านั้นพอ เป็นอย่างนั้นนะ

พ่อแม่ครูจารย์มั่น โอ้ย ใส่มาง บางที่เราไปสี่ห้าวันนะ ก็ออกจากท่านไปปฏิบัติที่นี้จิตกับธรรมมันพึดกัน ระหว่างกิเลสกับธรรมที่อยู่บนหัวใจของเราที่เรียกว่าเป็นเวทิกิเลสกับธรรมมันก็อยู่บนเวทาคือหัวใจของเรา มันพึดกันอยู่นั้น มันขัดข้องตรงไหน ๆ ก็มากระเทือนหัวใจของเราซึ่งเป็นเวทินั้นแหละ อันนี้เมื่ออยู่ใกล้กับท่านอย่างนี้จะไปวินิจฉัยใครครวญให้เสียเวล่ำเวลาทำไม เมื่อขัดข้องตรงไหนไปเล่าถวายท่าน ท่านใส่เปรียงเดียวขาดสะบั้นไปเลย เสียเวลานิดเดียว ถ้าเราขัดกันอยู่นี้ โอ้ย เป็นวันเป็นคืน บางที เพราะต่างฝ่ายต่างไม่ยอมกัน ให้กิเลสยอมเราไม่มีย่าง ๆ นะ

ที่นี้ธรรมเมื่อถึงขั้นไม่ยอมใครแล้วก็แบบเดียวกัน ที่จะให้ยอมกิเลสให้ตายเสียเลย ไม่ได้คำนึงว่าถึงว่าจะยอมนะ มีแต่จะพาดให้มันขาดสะบั้นตลอด นี่ละที่มันหมุ่นกัน พอขัดข้องตรงไหนต่างฝ่ายต่างพึดกันอยู่นั้น ลงกันไม่ได้ก็แบกกิเลสนี้กลับมาหาท่าน พอมาเล่าถวายท่านปั๊บ ใสเปรียงเดียวเท่านั้นขาดสะบั้นกิเลสก็พัง นั้น ธรรมก็ครองหัวใจ กลับไปอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นอย่างนั้นนะ หมัดเดียวถ้าพูดถึงหมัด ไม่ต้องซ้ำ นั้นละท่านผู้รู้จริงเห็นจริง แยกที่เดียวเท่านั้นขาดสะบั้นไปเลย ต่างกันมากกับเราที่ลุ่มคล่ำ ๆ โอ้ ลุ่ม ๆ คล่ำ ๆ มันไม่ได้เรื่องได้ราวนะ นี่ละความรู้จริงเห็นจริงมันต่างกันอย่างนี้นะภาคปฏิบัติ

ถ้ามีแต่ภาคความจำเฉย ๆ ศาสนานี้ก็เป็นโมฆะไปได้นะ มีแต่คัมภีร์ไบเบิล มีแต่ความจดความจำ เรียนมาท่องบ่นสังวรียายจำได้ติดปากติดคอ แล้วก็ป็นนกขุนทองไปเท่านั้น ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร ศาสนาก็กลายเป็นศาสนา คัมภีร์ ศาสนาไบเบิลไปเสีย ไม่ใช่ศาสนธรรมที่ทรงไว้ซึ่งมรรคผลนิพพานเพราะไม่มีผู้ปฏิบัติ เมื่อเรียนจำได้แล้วซึ่งภาคปริยัติ นี่คือแบบแปลนแผนผังของศาสนา แบบแปลนแผนผังนี้กว้างขนาดไหน

นรกอเวจีขึ้นมา นี่ก็เป็นแบบแปลนของพระพุทธเจ้าที่ทรงรู้ทรงเห็นหมดแล้ว แสดงมาไว้แล้วเป็นแปลนแล้ว จนกระทั่งถึงเปรตผีประเภทต่าง ๆ ทั่วแดนโลกธาตุเป็นแปลนแล้ว รู้แล้วเห็นแล้วเขียนไว้แล้ว เขียนเป็นแปลนไว้แล้ว สวรรค์ พรหมโลก นิพพานทรงรู้แล้วเห็นแล้ว เขียนเป็นแปลนมาแล้ว เรียกว่าแปลนแห่งพุทธศาสนา รวมทั้งบาปบุญ นรกสวรรค์ พรหมโลก นิพพานครอบโลกธาตุ อยู่ในแปลนพุทธศาสนาหมด ที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นมาเรียบร้อยแล้ว เรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว นี่คือแปลนของศาสนา

ถ้ามีแต่แปลนไม่มีใครหยิบยกออกมาปฏิบัติมันก็ไม่เห็น มีเท่าไรก็อยู่อย่างนั้นแหละ เหมือนกับแปลนบ้านนั้นแหละ เอามาไว้เต็มห้องเต็มทับก็เป็นแปลนอยู่เต็มห้องเต็มทับไม่เป็นบ้านเป็นเรือนให้ ใครยกออกแปลนไหนออกมาจะปลูกบ้านสร้างเรือนจากแปลนใดๆ ขนาดไหนนี้ เอาออกมาสร้างขึ้นมามันก็เป็นขึ้นมาเลย นั่น อันนี้ก็เหมือนกันไม่ว่าแปลนศีล แปลนสมาธิ แปลนปัญญา วิมุตติหลุดพ้นตลอดถึงสิ่งต่างๆ ทิวแดนโลกธาตุที่ควรจะรู้เห็นภายในจิตใจ เพราะเป็นสภาพที่ว่าเป็นนามธรรมด้วยกัน มันก็รู้มันก็เห็นไปหมดนั่นแหละถ้าเอามาปฏิบัตินะ มันรู้ขึ้นมาจากการปฏิบัติ ไม่ได้รู้ขึ้นมาจากความจำนะ ปฏิบัติแล้วจะรู้เองเห็นเอง

เหมือนกับว่าตีกรรมบ้านช่องของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับแปลน แปลนเป็นผู้ชี้บอกต้องเป็นผู้สร้างตีสร้างร้านขึ้นมามันถึงจะเข้ากันกับแปลนได้ ๆ นี่เป็นผู้ปฏิบัติมันจะรู้จะเห็นตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ จะเข้ากับแปลนคือศาสนธรรมของท่านได้ ๆ เป็นอย่างนั้นนะ เอาละพอละ วันนี้เอาแค่นี้แหละเหน้อย

เมื่อวานนี้อยู่ที่วัดนี้ฝนตกมากน้อยเพียงไรเมื่อวานนี้ ใครอยู่ที่นี้หนักหรือเบาเมื่อวานนี้ (พระท่านบอกตักหนักตอน ๕ โมงครึ่ง) เออมันตกนานเท่าไรละ ประมาณสักกี่นาที คือเมื่อวานนี้ตอนเรามาที่นี่มันบ่าย ๒ โมงนะหรือบ่าย ๒ โมง ๓๕ นาทีมาจากดงศรีชมภู มาถึงบ่าย ๒ โมง ๓๕ นาทีมอดูเห็นรอยฝนตกน้ำเต็มอยู่ตามแถวนั้น ขึ้นมาบนลานวัดของเราเห็นแต่แห้ง ๆ มันเปียกและตามโน้น เลยถามพระฝนตกใช้ไหม ตอนกลางวันมานี้ พระบอกว่าใช่ ตกเวลาเท่าไร ตกประมาณบ่าย ๒ โมงครึ่ง ไม่เชื่อ คือถามพระตกเวลาเท่าไร บ่าย ๒ โมงครึ่ง เรามาที่นี่ ๒ โมง ๓๕ นาที พื้นที่แห้งผากไม่เชื่อเราบอกอย่างนี้ละ

กลัวจะถูกหวดละซี กลัวเราจะติดตามเรื่องราวอีก พอเราไปไม่ถึงกุฏิ จำผิตขอโทษ จำผิต เอาว่ามาซิ ตกประมาณ ๑๑ โมงกว่า เออ ผมยอมรับผมกำลังจะติดตามอยู่เดี๋ยวนี้ วังนั้นนะ เอ้า ตามจริงๆ นะ พูดอย่างเช่ๆ ซ่าๆ พูดไม่พิจารณาเป็นการพิจารณาการภาวนาเป็นอย่างนี้ นั่นมันไล่เข้าหาจุดนั้นนะ เพราะมาที่นี่ลานวัดนี้แห้งผากหมด แล้วเรามาถึงนี้ก็บ่าย ๒ โมง ๓๕ นาที ท่านก็บอกว่าฝนหยุดบ่าย ๒ โมงครึ่ง มัน ๕ นาทีแผ่นดินแห้งผาก บอกไปตรงๆ ไม่เชื่อว้างเลย เราก้เดินเข้ากุฏิ ไม่นานวิ่งตามไปแก้ข้าวไปยอมรับ ไบไม้ไผ่เดียวไม่เห็นน้ำมันหยดลงเลย มันแห้งขนาดนั้นนานสักเท่าไรมันก็รู้ห่างกัน ๕ นาทีมันมีอย่างเธอ ไม่เชื่อ รีบไปแก้ข้าว มันตก ๑๑ โมง ตอนเราไปไม่ตกที่นี้เวลาซากกลับมาทางอื่นไม่ตกนะ มันมาตกเอาแค่นี้

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd